

Καὶ εἶτανε σὰ νὰ τὴ μόλευε τὴ σιγαλιά
τὴν παρθένα μὴ βλαστήμια.
Γέλοια ἀλάλαζαν· δὲν ξάνοιγες
Λύσσας ἂν ἀφροίσματα εἶτανε,
Ἦ ἂν ξεχύματα χαρᾶς.
Πίσω ἀπὸ τὸ πύκνωμα τῆς βατουριάς
Πόθοι, ἀκράτῃτοι σατράπες,
Λάγνα ταίριαζαν—τὸ μάντευες—
Μὲ ξεδιάντροπες ἀγάπες.

Κι ἄλλοι σὰν ἀπὸ μὴν ἀσθυστὴ
Δίψα ποῦ τοὺς εἶχε κάμει
Κάποια ἀχόρταγα στοιχεῖα,
Στέκαν ἀκρὴ στὸ ποτάμι
Σὰ νὰ ριζοβόλῃσαν ἐκεῖ,
Καὶ γυρεύαν τὸ ξεδίψασμα
Σκύβοντας μὲ τὴν πιάλιν,
Πότε μὲ τὸ στόμα ὀλοσκυφτοί.
Κι ἄλλοι ἀπὸ νῦν ἔπνο, ποῦ ἔλεγε
Εἶναι ἀξύπνητος, δευτῶ,
Κοίτονταν ὅπου τοὺς ἔδεσε
Καὶ ὅπως εἶχανε βρεθῇ,
Καὶ σπῆς χέρσας γῆς τὴν ἀγκαλιά,
Καὶ στὰ μαλακώτατα χορτάρια,
Καὶ εἶχανε τὰ σκίνα γιὰ κλινάρια,
Τὰ στουρνάρια γιὰ προσκέφαλα·
Καὶ εἶτανε στὶς ἀκρορρευματιές,
Καὶ εἶτανε σὲ ὄχτους καὶ σὲ τράφους.
Καὶ εἶτανε ὡς μπαλσαμωμένοι
Καὶ ἀλυσωτοὶ νεκροὶ καὶ λυτρωμένοι
Καὶ ἀπὸ πάθια καὶ ἀπὸ τάφους·
Καὶ ἦτανε σὰ νὰ ταξίδευαν
Πατρικὰ συντροφιστοὶ
Ἀπὸ Χάρον εὐεργέτη
Σὲ μὴ νέαν ἀμίλητη ζωή.
Ὁρθοστυλῶτες, ἀπόκοτες,
Μάντισσες λαοπλάνες,
Εἶχανε τὴ γύμνια σὰ ζητιάνες,
Καὶ εἶχανε τὰ μάτια σὰν ἀγάμματα,
Καὶ εἶχανε τὰ μάτια χωρὶς βλέμματα,
Γιατὶ ἔλειπαν οἱ ματιές τους πρὸς μαντέματα
Δυσκολοξεδιάλυτα,
Πρὸς ἀπόσκεπες λείπανε Μοῖρες·
Καὶ στὰ μεγαλόπρεπα κορμιά
Τὰ κουρέλια ἀεροκυμνίτιζαν
Σὰν πορφύρες!

Καὶ εἶταν εἶταν οἱ θαρμένοι

Ἀπὸ κάθε ἀνεμοτάραμα,
Καὶ εἶταν ἀπὸ τὰ λιονύρια
Τῶν ἐρήμων οἱ ψημένοι,
Καὶ τὰ συντριμένα εἶταν κορμιά
Ἀπὸ κόπους καὶ ἀπὸ κόπους,
Καὶ εἶταν οἱ ψυχὲς ποῦ πέρασαν
Ἄγγιχτες κι ἀπαρκάλεστες
Ἀπὸ τόπους καὶ ἀπὸ τόπους,
Καὶ εἶτανε μὴς ἀγρίας ἀνοιξῆς
Μηνυτάδες διαβατάρικοι,
Μαῦρα χελιδόνια,
Καὶ εἶχανε κελαϊδίσμα τάνιθεμα
Καὶ φωλιές τὰ καταφρόνια
Καὶ εἶταν ὅλ' οἱ χαλκοπράσινοι,
Κ' εἶταν ὅλ' οἱ ἀφωρισμένοι,
Κ' οἱ ἐρμωσπίτες κ' οἱ ἀλλόφυλοι,
Καὶ ὅλ' οἱ πλάνοι καὶ ὅλ' οἱ ξένοι.
Κι ὅλοι ὅσοι τοὺς ντρέπεται τὸ φῶς,
Κι' ὅσοι σὰν τοὺς βλέπῃ ἡ μέρα
Τὴ φωτόλουσση ὀψη κρύφτει·
Καὶ εἶταν ὅλοι οἱ γύφτοι, οἱ γύφτοι.
Ἀπὸ πέρα πέρασμα γιὰ πέρα.
Νύχτα ἀνάβει, νύχτα ὀλογυρνᾷ,
Ἐξω κ' ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι,
Νύχτα σβύνει στὰ βαθειὰ νερά
Σὰν ἀπὸ αἶμα πυροφάνι...

Καὶ εἶταν οἱ καιροὶ ποῦ ἀτίναχτο
Μέγα ἀστροπελέκι, κίτι
Πρωταγρίκητον ὡς τότε καὶ ἀνιστόριστον,
Ἀπ' τὴν Ἀσπρὴ θάλασσα ὡς τὸ Δούναβη
Καὶ ἴσα πέρα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Εὐφράτη
Κρέμουνταν ἀπάνω ἀπὸ τὸν κόσμον,
Κάψαλα καὶ στάχτη νὰ τὸν κάμῃ,
Καὶ λιγοθυμοῖσ' ἡ Ἀνατολή,
Κ' ἔτρεμεν ἡ Δύση σὰν καλὰ μῖ.
Καὶ εἶταν οἱ καιροὶ ποῦ ἡ Πόλις
Πόρνη σὲ μετάνοιες ξενυχτοῦσε,
Καὶ τὰ χερια τῆς δεμένα τὴ κρατοῦσε,
Καὶ καρτέρει' ἕνα μαῦρο μακελλάρι.
Καὶ ξολοθρεμὸς ὁ μακελλάρης·
Ροῦσσοι, Νορμαννοὶ, Βουργάροι, Καταλάνοι,
Κι ὁ Χριστιανομάχος ὁ Σαρρακηνὸς,
Κι ὁ Οὐγκαρέζος, ὁ τεράστιος καθαλλάρης,
Πιὸ ἀπαλὰ μπροστά του δειχνόνταν
Κάθε μιὰ φυλὴ, κάθε σεισμὸς.
Καὶ οἱ καιροὶ σημείωναν ἀκόμα
Φοβερώτατα σημεῖα,

Καὶ δὲν ἔμειν' ἕνα στόμα
Ποῦ νὰ μὴν ψιθύριζε χλωμὸ
Σοφοῦ κάποιου βασιλιά χρησμὸ,
Μιὰν ὀλέθρου προφητεία.
Κ' ἔβρεξε βροχὴ ἀπὸ αἶμα,
Κι ἀεροφύτρωσαν ἐφ' αὐτὰ πύρινοι στύλοι,
Κ' ἕνα χέρι ἀσώματον ἐβγάκε,
Κ' ἔλεγε, τοὺς φύλαγε καρτέρι,
Καὶ τοὺς ξέφτισε σὰ νὰ ἦταν ἀπὸ γνέμα.
Καὶ τὰ ξωτικά καὶ οἱ πειρασμοὶ
Ἀπὸ τὴ νυχτιὰ κι ἀπὸ τὸν ἥδη
Ξαπολύθηκαν καὶ ζούσανε
Μὲ τὸν ἀνθρώπον ὁμάδι.

—ΕΝΑ ΚΟΜΜΑ ΔΙΧΩΣ ΑΡΧΗΓΟ

ΑΠΟ τὸ ἀρθρο τῆς περασμένης Κυριακῆς—τὸ
λίγο πικρὸ καὶ ἀρὸ ἀρθρο,—τόμολογοῦμεν
—ἀλλὰ καὶ δικαιοτατο—ἀπὸ τὸ ἀρθρο, τὸ ὁ-
ποῖον δὲν ἐχτυποῦσε πρόσωπα, ἀλλὰ τὴν Ἀναρ-
χία, πολλοὶ τὸ φανταστήκανε καὶ τὸ πίστεψαν
ἀκόμη. πῶς ὁ «Νουμάς» ἦταν ὑπουργικὸς, ἦ-
γουν δεμένος σὰν τεταχὲς τοῦ πετρελαίου στὴν
εὐρὰ τοῦ Θεοτοκικοῦ κόμματος.

Εὐτυχῶς γιὰ μᾶς, τίποτε τέτοιον δὲν συμ-
βαίνει. Ἄν ἐχῇ κανένας τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸ
ἐνδιαφέρον νὰ ξεφυλίσῃ τὸ «Νουμάς», ὁ ὁποῖος
μὲ τὸ φύλλον αὐτὸ κλείνει μὴ ἐξαμηνία, θὰ
ἰδῇ ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐχτυπήθηκε, ὅταν ἔ-
πρεπε νὰ χτυπηθῇ, κ' ἐπαινέθηκε, ὅταν ἔπρεπε
νὰ ἐπαινέθῃ.

Ἄν τὰ χτυπήματα τώρα ἦταν περισσότερα
ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους, τὸ φταίξιμο δικό του
εἶνε. Ὁ «Νουμάς» τίς πράξεις του ἔκρινε, καὶ
δυστυχῶς οἱ πράξεις του δὲν ἦταν ὅλες, οὐτε
κὰν οἱ περισσότερες, καλές.

ΑΝΑΡΧΙΑ ὁ κ. Θεοτόκης δὲν ἐζήτησε ποτέ.
Ἕνα λοιπὸν, στὸ ἐνεργητικὸ του. Μὲ τοὺς
θεσμοὺς καὶ μὲ τὸ Σύνταγμα, ταχυδαχτυλογρ-
γικὰ παιγνίδια δὲν ἔκανε. Δύο, στὸ ἐνεργητικὸ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Φιλιάνης. Πῶ, πῶ ἀδιαντροπία! Τώρα τὸν ξέ-
ρεστε τὸν Τίμωννα; τώρα ὁ Γναθωνίδης εἶναι γνῶ-
ριμος καὶ φίλος γιὰ τὸ φαγοπότι; Λοιπὸν καλὰ τὰ
παθε σὰν ἦταν τόσο ἀχάριστος. Μὰ ἐμεῖς οἱ πα-
λιοὶ φίλοι καὶ συνομιλήτορες στὰ νεῖατά μας καὶ συν-
δημότες ἐρχόμαστε ἡσυχα γιὰ νὰ μὴ φανοῦμε, ὅτι
σὰν θεριὰ περτοῦμε ἀπάνου σου. Σὲ χαιρετῶ, ἀφέν-
τη, καὶ κοίτα νὰ φυλαχτεῖς ἀπ' τοὺς πανάθλιους
αὐτοὺς κόλακες, ποὺ μόνο γιὰ τὸ φατ εἶνε καλοὶ καὶ
στὰλλα δὲν παραλλάζουν καθόλου ἀπ' τὰ κοράκια.
Δὲν πρέπει νὰ πιστέψεις πιά κανέναν ἀπ' τοὺς ση-

μερινούς ἀνθρώπους· ὅλοι εἶνε ἀχάριστοι καὶ κακοί.
Κ' ἐγώ, ἐνὺ σὺφερνα ἕνα τάλαντα νὰν τῶχεις γιὰ
τίς πρώτες ἀνάγκες σου, ἔμαθα τώρα κοντὰ στὸ
δρόμο, πῶς ἔγινες πλούσιος μ' ἀμέτρητα πλούτη.
Ἦρτα λοιπὸν γιὰ νὰ σὲ ἐρμηνέψω αὐτὰ, ἂν καὶ
ἐσύ εἶσαι τόσο σοφὸς ποῦ δὲ θάχεις ἴσως καθόλου
ἀνάγκη ἀπ' τὰ λόγια μου, ἀφοῦ καὶ στὸ Νέστορα
μπορεῖς νὰ συμβουλέψεις ἐκεῖνο ποῦ πρέπει.

Τίμωννας. Θὰ γίνον αὐτὰ, Φιλιάνη· μὰ ἔλα κον-
τά· θὰ σὲ περιποιηθῶ κ' ἐσένα μὲ τὴν ἀξίαν.
Φιλιάνης. Ἀνθρώποι! μούσπασε τὸ κεφάλι ὁ ἀ-
χάριστος, γιὰτὶ τὸν ἐρμηνέυσα τὰ ὠφέλιμα.

(Ὁ Φιλιάνης φεύγει κρατῶντας τὸ κεφάλι του.
Φαίνεται ὁ Δημέας).

Τίμωννας. Νὰ, ἔρχεται καὶ τρίτος, ὁ ῥήτορας Δη-
μέας κρατῶντας ψήφισμα στὸ δεξί του καὶ λέγον-
τας πῶς εἶνε συγγενὴς μας. Αὐτός, ἂν καὶ πλέ-
ρωσεν ἀπὸ δικὰ μου στὴν πόλιν δέκα τάλαντα σὲ
μιὰ μέρα — γιὰτὶ εἶχε καταδικαστεῖ καὶ τὸν ἐθα-
λαν φυλακὴ ποῦ δὲν τὰ πλέρωνε, κ' ἐγὼ ἀπὸ λύπη
τὸν λευτέρωσα— ὅταν προχτὲς τοῦπεσε ὁ λαχνὸς νὰ
μοιράσῃ στὴν Ἐρεχθίδᾳ φυλὴ τὸ θεωρικόν, καὶ
πῆγα κ' ἐγὼ ζητώντας τὸ μερτικό μου, ἔλεγε πῶς
δὲν μὲ ξέρεῖ νᾶμαι πολίτης.

Δημέας. Προσκυνῶ, Τίμωννα, μεγάλο καμάρι τῆς

γενιᾶς, στήριγμα τῶν Ἀθηναίων, προστάτη τῆς
Ἑλλάδας· καὶ βέβαια ἀπὸ πολλὴν ὥρα μαζεμένος
ὁ λαὸς καὶ οἱ δύο Βουλὲς σὲ προσμένουν. Μὰ ἀκουσε
πρωτῆτερα τὸ ψήφισμα, ποῦ ἔχω προτείνει γιὰ τι-
μή σου. «Ἐπειδὴ ὁ Τίμωννας, ὁ γυιὸς τοῦ Ἐρε-
κτιδῆ, ὁ Κολυττής, ἀνθρώπος ὅχι μόνο καλὸς καὶ
τίμιος παρὰ καὶ σοφὸς σὰν κανένας ἄλλος μὲς στὴν
Ἑλλάδα, σ' ὅλο τὸν καιρὸ κάνει πάντα τὰ πιὸ
καλὰ στὴ χώρα μας, κ' ἔχει νικήσει στὶς γροθιές
καὶ στὸ πάλεμα καὶ στὸ τρέξιμο στὴν Ὀλυμπία
σὲ μιὰ μέρα καὶ μ' ἀμάξι, ποῦ τῶσπερναν ἡλικιω-
μέν' ἄλογα καὶ μ' ἄλλο ποῦ τῶσπερναν πουλάρια—»

Τίμωννας. Μὰ ἐγὼ οὔτε γιὰ νὰ δῶ δὲν πῆγα
ποτέ στὴν Ὀλυμπία.

Δημέας. Καὶ τί μ' αὐτὸ; θὰ πᾶς νὰ δεῖς ἀρ-
γότερα· τέτοια εἶνε καλύτερα νὰ μπαίνουν πολλά.
«Καὶ πολέμησε παλληκαρίσια πέρσι γιὰ τὴν πόλιν
κοντὰ στὸ Μενίδι κ' ἔσφαξε δύο τάγματα Πελο-
ποννήσιους—»

Τίμωννας. Πῶς; μὰ ἐμένα οὔτε στὸν κατάλογο
τῶν πολεμιστῶν δὲ μ' ἔγραψαν, γιὰτὶ δὲν εἶχα ἄρ-
ματα.

Δημέας. Τὰ λές πολὺ ταπεινὰ γιὰ τὸν ἑαυτό
σου· μὰ ἐμεῖς θὰ εἴμαστε ἀχάριστοι ἂν τὰ λησμο-
νούσαμε· «Κι' ἀκόμα ἐπειδὴ δὲν ὠφέλησε καὶ λίγο

του. Ἀρχομανία ἐγκληματική καὶ κωμική, σάν τὸν κ. Δηλιγιάννη, δὲν ἔδειξε. Τρίτο αὐτό, κ' ἐπιταί καὶ συνέχεια.

Καὶ ὅμως ὁ «Νουμάς» καὶ μ' ὅλ' αὐτά, Θεοτοκικός δὲν εἶνε.

Γιατὶ καὶ τοῦ κ. Θεοτοκῆ ἡ δρᾶσις εἶνε ἀρνητική. Δὲν κἀνεὶ τὸ Κακό. Δὲν ἔχει ὁ- μως καὶ τὴν δύναμι τὴν μεγάλη τοῦ χρειάζε- ται γιὰ νὰ γίνη τὸ Καλό.

Τίποτε καὶ Πολύ—χρειάζεται. Ἕνας ἄνθρω- πος. Καὶ ὁ Ἕνας αὐτός, δυστυχῶς, δὲν εἶνε ὁ κ. Θεοτόκης.

Περὶ τοῦ νὰ ποῦμε πῶς ὅταν δὲν εἶνε αὐτός, δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε οὔτε ὁ κ. Ζαΐμης, οὔτε ὁ κ. Διληγεώργης, οὔτε ὁ κ. Ράλλης οὔτε κανέ- νας ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἐν κυκλοφορίᾳ κ' ἐν κυ- φορίᾳ Ἐπιφανείας.

ΕΝΑΣ λοιπὸν χρειάζεται. Καὶ ὁ Ἕνας αὐτός θα γίνη ἀρχηγὸς τοῦ κομματός, τὸ ὅποιον ἔχει ὁπαδοὺς—ἐκτὸς τῆς Βουλῆς πάντοτε— ἀλλὰ δὲν ἔχει καὶ Ἀρχηγό.

Ἕνας χρειάζεται, δυνατός, αποφασιστικός, ριψοκίνδυνος, γιὰ νὰ γίνη ἀρχηγὸς τοῦ κομμα- τὸς αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἀναιροπολεῖ κάποιον ψαλ- λιδισμόν τῶν Συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν τῶν διαφορῶν Σαμφάκων, κάποιον σφιγμένο τοῦ χαλι- ναριοῦ τῆς ἀρχαλιώτης Βουλῆς, κάποιον πολι- τικὴν ἀπαλλοτριωμένην ἀπὸ σαλίδας καὶ ἀπὸ λό- γους τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου, κάποιον ἀνα- γέννησιν ἐλιγώτερον Δημοκρατικὴν, ὅπως δυσ- τυχῶς εἶνε σήμερα, καὶ περιστότερον Νομοκρα- τικὴν.

Τὸ κομμα αὐτὸ ὑπάρχει, κύριοι Φαυφαρό- νοι τοῦ βήματος καὶ τῶν μπαλκονίων, καὶ τὸ κομμα αὐτὸ τὸ δυναμονεῖ κάθε μέρα ἡ Πολι- τεία σας καὶ ὁ Ραυπαγαδισμός σας.

Καὶ στὸ κομμ' αὐτὸ ἀνήκει καὶ «Νουμάς». Καὶ προσδοκᾷ καὶ αὐτὸς μαζί με τοὺς ἄλλους, τοὺς λίγους κ' ἐκλεχτοὺς ὁμόφρονές του, τὴν γέννησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ του—ἐνδὲς Διγενῆ Ἀ- κρίτα, ἡ ἐνδὲς Ἡρακλῆ—καὶ μαζί μ' αὐτὴν καὶ τοῦ Ἑθνικοῦ τὴν ἀναγέννησιν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

τὴν πολιτεία σὺν νομοθέτῃ καὶ συμβουλᾷ τοῦ καὶ στρατηγῆς γι' αὐτὰ ὅλα νὰ αποφασίσῃ ἡ βουλὴ καὶ ὁ λαὸς καὶ ἡ Ἡλικία σὲ φυλὲς καὶ οἱ δῆμοι ξε- χωριστά καὶ ὅλοι μαζί νὰ στήσουν χρυσὸν ἀντρίαν- τα τοῦ Τιμῶνα δίπλα στὴν Ἀθηνᾶ στὴν Ἀκρόπο- λη, κρατῶντας ἀστροπελέκι στὸ δεξιόν του, καὶ νὰ τὸν στεφανώσουν μὲ χρυσὰ στεφάνια καὶ νὰ διαλα- λήσουν τὸ στεφάνωμα σήμερις στὰ Διονύσια μὲ κα- νούργιες τραγωδίαις—γιατὶ πρέπει γι' αὐτὸν σή- μερις νὰ γιορτάσουν τὰ Διονύσια—Ἐπρότεινε τὴ γνώμη ὁ Δημέας ὁ ρήτορας, ποῦ εἶνε στενὸς συγγε- νής του καὶ μαθητὴς του, γιατί καὶ ρήτορας μεγάλ- ος εἶνε ὁ Τιμῶνας καὶ ὁ πρὸ ἄλλο ἀκόμα θελήσει. Ὁ λοιπὸν αὐτὸ εἶνε τὸ ψήφισμα γιὰ σένα. Κ' ἐγὼ ἤ- θελα νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ γινὸς μου, ποῦ γιὰ τ' ὄνο- μα σου τὸν ἔχω βγάλει Τιμῶνα.

Τιμῶνας. Τί λέει, ὦ Δημέα, ἀπὸ οὔτε παντρε- μένος δὲν εἶσαι, τοῦλάχιστο ἀπ' ὅσο ξέρουμε κ' ἐ- μεῖς;

Δημέας. Μὰ θὰ παντρευτῶ, ἂν θέλει ὁ θεός. τοῦ χρόνου καὶ θὰ κάνω παιδί, κ' ἐκεῖνο ποῦ θὰ γεννηθεῖ—γιατὶ θὰ εἶνε ἀρσενικό—τὸ λέω ἀπὸ τὰ τῶρα Τιμῶνα.

Τιμῶνας. Δὲν ξέρω, ἂν θὰ παντρευτεῖς ποτέ, μακαρᾷ, τρώγοντας τέτοια ξυλιά ἀπὸ μένα.

ΜΙΑ ΓΕΡΗ ΓΡΟΘΙΑ Χατζιδάκης καὶ Κρουμπάχερ

Πέρτυ στὰ «Παναθηναία» ὁ σοφὸς κ. Χατζιδάκης ἔγραψε τ' ἀκόλουθα. «Ὅμοίως πάντες ἐπιστάμεθα ὅτι μετὰ τοῦ ὀνόματος Ρωμαῖος, Ρωμαῖκο κτλ. συνάπτεται σήμερον παρ' ἡμῖν πᾶσα κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ἀτασθαλία καὶ ἀκοσμία» πρὸς τοῦ Ρωμαῖοῦ ἡ γυνὴ ἔρχεται ὑστερα, πέντε Ρωμαῖοι, δέκα γυνῶ- μες, ἡ δὲ θὰ φθειάσωμε (sic) τὴν τὴν Ρωμαῖκο κτλ. Δὲν ἐξετάζω τὴν αἰτίαν τοῦ ἐξουτελισμοῦ τῆς ἄλλοτε περιδόξου καὶ πολυζήλου ὀνομασίας ταύτης, ἀρκεῖ ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ὁμολογουμένου ταῦτα σημαί- νει. Καὶ ὅμως διὰ ταύτης τῆς οὔτως ἐξουτελισμέ- νης καὶ πᾶσαν πολιτικὴν ἀκοσμίαν σημαίνουσης λέξεως τολμῶσι νὰ σημαίνωσι [ὡς τῆς καλλιπέπειας] καὶ ρυπαίνωσι τὰ ἱερῶτατα ἡμῶν, ἥτοι τὸ ἔθνος, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν πατρίδα, συμβουλευόντες ἡμῖν νὰ ὀνομαζώμεθα Ρωμαῖοι, οὐχὶ Ἕλληνες, καὶ γρά- φοντες τὴν ἱστορίαν τῆς Ρωμαϊστίνης. Ὡς φαίνε- ται διὰ πάντων τούτων ἐπιθυμοῦσι νὰ διδάξωσι [καλλιπέπιστα] καὶ πείσωσιν ἡμᾶς ὅτι περὶ τῆς πατρίδος, τῆς ἱστορίας καὶ ἡμῶν αὐτῶν τοικύτην ὁρεῖσμεν νὰ ἔχωμεν ἔννοιαν ὁρίαν ἡ λέξις Ρω- μαῖος, Ρωμαῖστίνη, Ρωμαῖκο ἐκφράζει»

Σ' ἀρτὰ τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κρουμπάχερ (*) τ' ἀκό- λουθα.

«Δὲν πιστεύω τὰ μάτια μου ὅτι διδάσκα ἀρτὰ τὰ λόγια. Μὰ λοιπὸν δὲν ἔννοεῖ ὁ διαδρασμένος συγγραφέας πῶς με τὴν ἐρμηνεία του πρὸς βαθιὰ πληγώνει καὶ τοὺς Ἕλληνες τοὺς ἰδίους καὶ τοὺς προγόνους τοὺς πρὸς ὅσοι ἀθῶν μεταχειρίζονται τὴν κληρονομικὴν τοῦ λαοῦ ὀνομασία. Ἄν τ' ὄνομα Ρωμαῖος κτλ. ἀκόμα καὶ με τοὺς Ἕλληνας ἀπό- χτησε τὴν ἀσκήμη ἀρτὴν παρσενία, τότε πρέπει νὰ φταῖν τ' ἀληθινὰ ἡ ὑποθετικὴ ἄσκημη φυσικά τοῦ λαοῦ ποῦ λέγεται μ' ἀρτὰ τ' ὄνομα Ἄν εἶναι ἔτσι, τότε μπορεῖ κανεὶς νὰ προσητέψῃ πῶς σὲ λιγάκι καὶ τὸ καινὸ ὄνομα Ἕλληνες θὰν τὸ καταστρέψῃ ὁ ἴδιος ἀπελπισμός ποῦ κατὰστρεψε καὶ τ' ὄνομα Ρωμαῖος. Περὶ τοῦ ὅμως νὰ ἐκφυλίζεται κανεὶς ἀπὸ τίς φράσεις ποῦ ἀναφέρνει ὁ Χατζιδάκης. Εἶνε φράσεις τῆς ἀφτοκοροϊδίας ποῦ ἔσως βρίσκεται τὸ ἴδιο σὲ κάθε μορφωμένο λαό. Θυμηθεῖτε ἄχαρνα

(*) Das Probleme der Neugriechischen Schriftsprache σ. 193. München, 1903.

τί πρόσωπο παίζουν οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γερμανικὲς φυλὲς (μάλιστα οἱ Σουάβοι καὶ οἱ Ἑσσοί) μέσα στὶς παροιμίες. Πρὸς Wander, Λεξικὸ τῶν Γερμ. πα- ροιμιῶν Τόμ. Α', 577 καὶ ἐξ. Β', 625, Δ', 404 καὶ ἐξ. Ε', 1127 καὶ ἐξῆς. Με τοὺς Ἕλληνες ἡ ἀγάπη ἀρτὴ τῆς ἀφτοκατηγορίας—ποῦ ἔσως κο- λάζει κάπως τὴν ἐθνικὴ φαντασία καὶ τὸ σιδι- νισμό, τυχὸν ὑπερβολικά—εἶναι παρὰ πολὺ ἐκπλω- μένη. Ἀμα διαβάσεις ἐλληνικὴ ἐφημερίδα, ἀμέσως βλέπετε πῶς τρέλλα δὲν ὑπάρχει καὶ κακία ποῦ δὲν κατηγοροῦν οἱ Ἕλληνες τὸν ἑαυτὸ τους καὶ μάλι- στα τοὺς πολιτικούς τοὺς ἀρχηγούς».

Τί μάθημα, τίε μου! Νὰ δοῦμε τώρα τί θ' ἀπαν- τήσει ὁ κ. καθηγητὴς. Προσδοκῶμεν ἀπάντησιν νεκρῶν. Ἕνα πρᾶμα ὅμως μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ τώρα νὰ παρατηρήσῃ, δηλαδὴ πῶς γράφοντας ὁ ξένος ἐπιστημονικά καὶ ἴσως μαντέψει καὶ κρίνει τὰ πρά- ματα πολὺ σωστότερα παρ' ὅτι κρίνει ὁ σοφός (ἡ σοφιστὴς) καθηγητὴς μας ἂν καὶ ξέρει τὴ γλώσσα καλύτερα. Γιατὶ τὴν παρασημασία ποῦ προμαντέψει ὁ Κρουμπάχερ πῶς μὴ μέρη μπορεῖ ἴσως κατὰ τὴ θεωρίαν τοῦ Χατζιδάκειος ν' ἀποχτήσῃ τ' ὄνομα Ἕλληνας τὴν ἔχει καὶ ὅλας ἀπὸ τώρα στὴ φράση «Ἑλληνικὴ Πολιτεία» (σὲ λίγο θὰν τὴν ἀποχτή- σει καὶ στὴ φράση «Ἑλληνικὴ Καθ' ἑστίαν»).

K. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

Υ. Γ. Δὲν εἶνε καλύτερα νὰ μὴν ἀπαντήσῃ τίποτε ὁ κ. Χατζιδάκης; Γιατὶ ἂν καὶ πάλι ἔχρητα βρίζει τὸ ἔθνος μπορεῖ ἴσως νὰ μὴ βρεθεῖ ἄλλος Κρουμπάχερ νὰ μᾶς βγάλει ἀπὸ τὴ λήσπη μὲ τόση ἐργονεμία. Πρὸς φρόνημα εἶνε νὰ πεῖ ὅπως ὁ Πιστόλας, πῶς θὰ τοκνεύξῃ οὐρανὸν καὶ γῆ. καὶ ἔπειτα... νὰ γιορτάσῃ τὸ πρῶτο τοῦ Κρουμ- πάχερ ἡμερᾶ.

ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΙ ΕΓΙΝΑΝ;

Ἀγάπη ἐσύ ποῦ σπαρταρᾷς μέσ' ἔς τὴν καρδιά, Ἄν σου δώκων λευκὴ στολὴ τα πλάσματα τοῦ νοῦ σου πῆραν τὴν τρελλὴ χαρὰ, σου πῆραν τὴν χαλὴ, Ἀγάπη ἐσύ, ποῦ σάγαπῶ δὲν εἶπες κανενοῦ.

Κι ἂν σὲ δυὸ μάτια ζήτησες λιμάνι σιωπηλὸ Νύχης φωτιά κι ἀπόδοκετο ἔς τὸν κρῖο τὸν βοριά, Πές μου τὰ μάτια τί ἐγιναν; γιατί ἀπὸ πέρα ἀπ' τὸν [γιαλὸ

Θωρὸ μὴ μάταια συννεφιά καὶ κύματα βουνά...

ΚΩΣΤΑΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Δημέας. Ὡ-ὦχ! τί εἶν' αὐτό; πασιζέεις, Τι- μῶνα, νὰ γίνεις τύραννος καὶ χτυπᾷς τοὺς λεύτερους χωρὶς νᾶσαι καλὰ—καλὰ λεύτερος οὔτε πολίτης; μὰ γλήγορα θὰ τιμωρηθεῖς καὶ γιὰ τᾶλλα καὶ γιὰ τὴν ἐ- βαλὲς φωτιά στὴν Ἀκρόπολη.

Τιμῶνας. Μὰ δὲν κήκεν ἡ Ἀκρόπολη, ἀρρεῖς, γι' αὐτὸ φαίνεται πῶς τυχοφαντεῖς.

Δημέας. Μὰ ἐγίνες καὶ πλούσιος, γιατί ἀνοιξες κρυὰ τὸ θησαυροφυλάκιον.

Τιμῶνας. Οὔτε τὸ θησαυροφυλάκιον ἀνοίχτηκε γιὰ τοῦτο εἶνε ἀπίστευτα καὶ αὐτὰ σου.

Δημέας. Θ' ἀνοίχτῃ ὅμως ἀργότερα κ' ἐσὺ ἀπὸ τὰ τῶρα ἔχεις ὅσα ἦσαν ἐκεῖ μέσα.

Τιμῶνας. Λοιπὸν πάρε καὶ ἄλλα.

Δημέας. Ὡχ ἡ εὐχὴ μου!

Τιμῶνας. Μὴ φωνάζεις, γιατί θὰ σοῦ κατεβί- σω καὶ τρίτη. Ἠθάμονα παρὰ πολὺ γελοῖος νὰ σφά- ξω ξαμαχῶτος δυὸ τάγματα Λακεδαιμόνιους καὶ νὰ μὴν ταλιαρίσω ἕναν συχμένο παλιανθρωπάκο. Τοῦ κάκου βέβαια θάμουν καὶ στὰ Ὀλύμπια νικητὴς στὶς γροθιάς καὶ στὸ πάλεμα. (Ὁ Δημέας φεύγει.) Μὰ τί εἶνε τοῦτο; Δὲν εἶνε αὐτός ὁ Θρακυλῆς ὁ φιλό- σοφος; Βέβαια δὲν εἶνε ἄλλος. Νά, μὲ πεταμένο τὸ πηγούνι καὶ μὲ σηκωμένα τὰ φρύδια, κορδομένος γιὰ κάτι τις ἔρχεται, κοιτάζοντας σὰν Τιτάνας, μὲ

σηκωμένα τὰ μαλλιά ποῦχει στὸ κούτελο, ἴδιος μὲ Βορῆα ἢ μὲ Τρίτωνά σὰν ἐκείνους, ποῦ ζωγράφισαν ὁ Ζεῦξ. Αὐτὸς μὲ τὰ συμμαζεμένα φερσίματα καὶ μὲ τὴν ἡσυχη περπατησιὰ καὶ τὸ σεμνὸ ντύσιμο, ποῦ διηγίεται ἀπ' τὴ χαρκαυγὴ χίλις δυὸ γιὰ ἀρετὴ καὶ κατηγορεῖ ὅσους ἀγαποῦν τὴν ἀπόλαυση καὶ παι- νεύει τὴν ἐλιγάρκεια, ὅταν φτάσῃ στὸ δειπνὸν λου- σμένος καὶ ὁ δούλος τοῦ δώσῃ μεγάλο ποτήρι—καὶ ρουφάει πρὸ πάντων τὸ ξενόροτο—σὰ νᾶπιε ὅλο τὸ νερὸ τῆς Ἀθήνης, ἀρχίζει νὰ λέει τὰ πρὸ ἀντίθετα μὲ τὰ προῖνα ἐκεῖνα λόγια, ἀρπάζοντας πρῶτος σὰ λύκος τὰ φαγιά καὶ σπρώχνοντας μὲ τὸν ἀγκωνά του τὸ διπλανὸ του, γιομάτος; σάλτσα τὰ γένια, γιο- μίζοντας τὴν παραδαρμένην του σὰ σκύλος, σκυμμέ- νος στὸ τραπέζι σὰν νὰ περιμένει, πῶς θὰ βρεῖ μέσα στὴν πιπέλα τὴν ἀρετὴν, σφυγγίζοντας πρό- σεχτικὰ τὰ πιάτα μὲ τὸ δάχτυλο, γιὰ νὰ μὴν ἀφί- σει οὔτε μὴ στάλα σάλτσα. Πάντα παραπονιάρης, καὶ ἂν πάρει μονάχα αὐτὸς ὅλη τὴν πηττα ἢ τὸ γουρουνόπουλο, ποῦ εἶνε τὸ πρὸ τρανὸν σημάδι τῆς λιχουδιᾶς καὶ τῆς λαίμαργίας, κρασποκτιέρας καὶ με- θυστικᾶς ποῦ ὁρᾷνε ὄχι μονάχα ἕνα μὲ τὸ τρα- γουδι καὶ τὸ χορὸ, παρὰ καὶ στὴν βροσιὰ καὶ στὸ θυμὸ. Κι' ἀκόμα, τότες δὲ καὶ ἂν εἶνε, ἀπάνου στὸ πιοτὶ λέει πολλὰ γιὰ φρονιμάδα καὶ σεμνότητά καὶ